

ЮРИЙ ФЕЛЦИНСКИ
ВЛАДИМИР ПРИБИЛОВСКИ

КОРПОРАЦИЯТА

РУСИЯ И КГБ

ПО ВРЕМЕТО

НА ПРЕЗИДЕНТА

ПУТИН

ПРОЗОРЕЦ
2019

Съдържание

Предговор към второто издание	11
Подарък за президента.	
Предговор към първото издание.....	27
Списък на съкращенията.....	35
Пролог първи. История на името	43
Пролог втори	46

1. Заговорът на Коржаков

Първият компонент – СБП.....	47
Конкурентът Филип Бобков	48
Операция „Муцуни в снега“	51
Вторият компонент – Първи канал.....	52
Офицерите от действащия резерв	54
Александър Комелков.....	57
Владислав Листев	61
Третият компонент – Олег Сосковец	66
Четвъртият компонент – парите	67
Петият компонент – малка, но в никакъв случай не победоносна война.....	73
Шестият компонент – търговията с оръжие.....	78
Седмият компонент – ЧП	79

2. Who is Mr. Putin

Алтернативната биография.....	81
Биографията според официалните източници	87
Образование.....	88
Загубени години	89
Путин в КГБ	90

3. Путин в Санкт Петербург

Back in the USSR	94
Втори човек в кметството на Санкт Петербург, или Внедреният агент	97

Специалист по общуване с хора	102
Вице Собчак.....	105
КВС на Путин като многопрофилен концерн.....	114
„Списъкът на престъпленията на Путин“	116
Отстъпление за състава на престъплението	122
Скандалът с лицензите	126
Суровини срещу храни	128
Делото за казината в Санкт Петербург	137
Делото на фирмата SPAG	146
Лентите на Кучма като източник за изучаване на корупцията в Русия	158
Кооператив „Езеро“	162

4. Путин в Москва

Заместник-директор на интендантството на президента	166
Ръководител на Главното контролно управление	170
Директор на ФСБ	172
В Съвета за сигурност на Русия	184
Министър-председател	186

5. Втората чеченска война

Планиране на Втора чеченска война.....	188
Буйнаск, 4 септември 1999 г.....	194
Терористичните актове в Москва и Волгодонск, септември 1999 г.....	200
Откъде знаем всичко това?.....	201
Лазовски.....	202
Кримшамхалов и Батчаев.....	204
Гочияев.....	208
Рязан, 22 – 23 септември 1999 г.....	213
Каспийск, май 2000 г.....	240
Вечният чеченски конфликт.....	243

6. Операция „Наследник“

В търсене на руския Пиночет	248
Втората чеченска война като част от пиарската кампания на Путин	250
И. д. президент	254
Президентските избори	256
Как фалшифицират изборите.....	259
Наблюдатели и копия от протоколите	263
Резултати от изборите от 26 март 2000 г.	264
Дагестанският казус.....	265
Саратовска област	268
Мордовия	270
Башкирия	270
Татарстан	271
Калининградска област	272
Курска област.....	272
Кабардино-Балкария	273
Приморие	273
Чечения и Ингушетия	273
Косвени доказателства.....	274
Колко гласа общо са приписани на Путин?.....	274

7. ФСБ, олигарси, кланове

Корпорацията ФСБ (чекисти).....	277
Указ за седемте федерални окръга и разпускане на Съвета на федерацията	277
Руският Бонапарт Александър Волошин.....	279
Вертикалът на властта	281
Придворно-олигархични кланове.....	286
Олигархичните кланове при Елцин	290
Олигархичните кланове през първия президентски мандат на Путин.....	292
Олигарси в немилост	293
Питерските чекисти	296
Кметството	302
Питерските юристи.....	304

„Непосредствено внедряване“ – както е казано в инструкцията	306
Шпиономания.....	310

8. Хората на президента, или „агенти и обекти“

Сергей Чемезов	329
Роман Цепов	335
Извеждане на Анатолий Собчак във Франция	338
Назир Хапсироков и Ашот Егиазарян.....	342
Чемезов при президента.....	346
Леонид Тягачов	349
Сочи 2014 г.	356
Юрий Шутов.....	361
P.S. Who is Mr. Zubkov?	366

9. Времето на наемните убийци

Изворите: отравянето на Ленин и убийството на Троцки	370
Епидемия от убийства	380
Основният инстинкт на КГБ	390
Основният инстинкт на ФСБ	395
Отравянето на Иван Кивелиди	396
Полоний и талий (като страничен продукт на полония) ..	403
Смъртта на чиновника – Анатолий Собчак	405
Отравянето на Юрий Шчечокчихин.....	408
Опити за отравяне на Анна Политковская и Нана Лежава	411
Отравянето на Роман Цепов и арестът на Владимир Барсуков-Комарин.....	412
Опитът за отравяне на Виктор Юшченко	419
Отравяния на лидери на чеченските сепаратисти.....	422
Опит за отравяне на Павел Басанец	423
Убийството на Анна Политковская	424
Отравянето на Александър Литвиненко	428

Заклучение	433
Postscriptum	
Русия и Путин при президента Медведев	435
Приложение. Андрей Иларионов – От конкуренция към колаборационизъм: укрепвайки отношенията между САЩ и Русия.....	441

Предговор към второто издание

В СССР само един ръководител е управлявал дълго: Сталин, управлявал Съветския съюз 30 години, от 1923 до 1953 година. Вторият, вече в постсъветска Русия, е Путин. След като беше президент 8 години (2000 – 2008), че и още четири години министър-председател (2008 – 2012), и то при президент собственото си протеже Дмитрий Медведев, той надмина Ленин и Хрущов и почти догони Брежнев. Следващата цел на Путин е вече факт – през 2012 и 2016 отново печели президентските избори и вече кара четвърти мандат като президент на Русия.

Още през 1996 г., по времето на Елцин, започна градежът на системата, гарантираща победа на кандидата на Кремъл. През 1996 г. този кандидат беше демократът Елцин, воюващ с комуниста Зюганов. Тогава изглеждаше възможно дребното и едрото мошеничество, изопачаването на фактите, субсидиите от милиони за финансирането на президентската кампания на Елцин, хвърлените на разположение на Елцин олигарси – всичко това да е за благо на Русия, за благо на свободата, за благо на демокрацията. И не беше чак такъв грях да се вземат гласовете за Зюганов в полза на Елцин. Едва ли някой може да каже колко такива гласове са му били отнети тогава. Но Елцин, влязъл в предизборната кампания през 1996 г. с 3 процента популярност, излезе от нея като победител (ако се съди по резултатите от изборите). И този резултат трябваше да се приеме като възхитителен. Демокрацията в Русия устоя. И за тази успешна пиар акция организаторите ѝ – руските олигарси, получиха управлението на Русия за четири години до следващите избори.

И точно през тези четири години Русия окончателно беше загубена за демокрацията. Олигарсите, дружно подкрепиха Елцин по време на президентската кампания през 1996 г., в надпреварата си за свръхпечалби се заръфаха един друг. В процеса на това ръфане те ефектно, ползвайки всички достъпни техники на пиара, успяха да се компрометират взаимно пред цялата страна. И заедно с това компрометираха и

демократичното правителство, и демократичните принципи, и демократичните идеи, и дори свободата на словото.

През 1999 – 2000 предизборна година, както през 1996 г., пред организаторите на президентската кампания на Путин не стоеше идеята да победят честно. Налице беше идеята да победят на всяка цена. И тази победа беше постигната, включително и с използването на технологията на спецслужбите – терористичните актове от септември 1999 г. и Втората чеченска война. Различните хора и служби имаха различни функции. Березовски отговаряше за пиара на Първия, основен канал на руската телевизия. Абрамович – за финансирането. Спецслужбите – за терористичните актове и войните.

Още през 1999 г. шахматните фигури на дъската бяха наредени по такъв начин, че напускащият президентския пост Елцин можеше да назначи на своето място който и да е кандидат от пръснатата пред него колода карти. Но в тази колода незнайно как се оказаха само три карти и на тях бяха изрисувани трима офицери от спецслужбите. Кандидат № 1 беше директорът на Външното разузнаване Евгений Примаков, назначен за министър-председател на Русия през август 1998 г. Според плана Елцин трябваше да подаде оставка преди края на мандата си, на 31 декември 1999 г., като назначи министър-председателя за свой приемник и изпълняващ длъжността президент. На следващия етап и.д. президент трябваше да издигне кандидатурата си на президентските избори през 2000 г. и да стане президент без допълнението „и.д.“.

Но Примаков разочарова Елцин. Той беше започнал да флиртува с Думата и с комунистите и да се отнася пренебрежително към Елцин, смятайки го за политически труп. Все по-често в Думата звучеше терминът „импийчмънт“. И Елцин разбра, че президентът Примаков няма да може да гарантира на него и близките му неприкосновеност след оставката. Затова през май 1999 г. Елцин уволни Примаков и на негово място назначи за министър-председател кандидат № 2 – бившият директор на контраразузнаването, архитектът и инициаторът на Първата чеченска война Сергей Степашин.

Степашин също не пасна. На шефа на президентската

администрация Александър Волошин му се стори, че Степашин се държи работно с основния конкурент на Елцин – кметът на Москва Юрий Лужков. Никога няма да разберем дали Степашин наистина е планирал да се договори с Лужков и да го направи министър-председател след изборите, или на обзетия от параноя отмъстителен и комплексирен Волошин само така му се е сторило. Но през август 1999 г. Елцин иска оставката на Степашин и на негово място назначава кандидат № 3, последната карта от наличната колода, – директорът на Федералната служба за сигурност Владимир Путин. След това, както е планирано, на 31 декември 1999 г. Елцин подава оставка, Путин стана „и.д. президент“ и превръщането му в „президент“ вече е просто формалност. На 7 май 2000 г. Путин официално става президент на Русия.

Той идва на власт не като представител на някой олигархичен клан или „семејство“, или най-малкото не само и не толкова в тази си роля, а преди всичко като представител на системата, в която е работил през целия си живот – като представител на КГБ. И сега трябва да въведе във висшите ешелони на властта именно хората от тази система, бившите си и настоящи колеги, да им предаде управлението на страната, нейната политика, икономика, финанси.

С помощта на олигарсите на Елцин, които винаги са се интересували само от пари, той успява да подчини пресата и телевизията, избирателната машина и съда, фондовете на общественото мнение и перата на доскоро независими журналисти и телевизионни водещи. До 2004 г. Путин успява да наложи здрав контрол над всички разклонения на държавното управление, включително и над някога опърничавия руски парламент, който постоянно заплашваше президента Елцин с импийчмънт.

Периодът на Путиновото управление между 2004 и 2008 г. е посветен на два проблема: консолидацията на властта на Путин и ФСБ и президентските избори за наистина промеждутъчния период между 2008 и 2012 година, когато според конституцията Путин би трябвало да се раздели с властта. Очертават се двама кандидати: Дмитрий Медведев, изцяло контролиран от Путин, и генералът от КГБ Сергей Иванов,

човек на ФСБ. И тъй като има право на решаващия глас по този толкова важен въпрос, Путин се спира на Медведев, тъй като разбира, че след четири години лесно ще го замени със себе си, докато с Иванов може и да не се получи: старши по звание, генерал Иванов ще измести полковник Путин и ще остане президент за втори мандат.

Така през 2008 г. президент става Медведев, когото през всичките тези години никой – нито в Русия, нито по света – не е възприемал сериозно като независим президент. През 2012 г., както е съгласувано още през 2008 г., Медведев е сменен от Путин. А през март 2014 г. светът потъва в мрак: Русия навлиза в Крим и обявява полуострова за своя територия.

След окупацията на Крим светът се разделя на оптимисти и песимисти. Първите смятат, че Путин ще се задоволи с Крим и ще спре. Вторите – че Крим е само началото, първата стъпка по дългия път, предначертан за Русия от Путин. Кримският полуостров се предава без бой. Тогава всички се радват – и Русия, и Украйна, а с тях и целият останал свят, че се е разминало без жертви. През март 2014 г. от европейските и американските лидери се чува само едно: нека Путин каже, че всичко ще приключи с Крим, и пак ще си живеем заедно, както досега. Вместо това Путин съобщава на целия свят, че е време да бъдат поправени историческите грешки от 1991 г., в резултат на които Съветският съюз се е разпаднал; че разпадането на СССР е най-голямата лична трагедия в живота му; че той е руски националист и смята, че е много добре, когато президентът на Русия е националист; че съществува особен руски ген, който отличава руснаците от всички останали хора; че „руският свят“, т.е. струпването на хора, говорещи руски, и интересите на този „руски свят“ трябва да бъдат защитавани и Русия ще ги защитава, независимо къде се намират тези руснаци и дали те искат Русия да ги защитава или не; и последно, че този „руски свят“ трябва да бъде обединен в пределите на една държава.

Успешният блицкриг по превземането на Крим поражда еуфория в Русия, а самият Путин се главозамайва окончателно. Веднага след анексията на Крим започва подготовката на мащабната агресия срещу Украйна. Очевидни са няколко